Ogłoszenia parafialne

ogłoszenia do 12 03 2023

2 marca 2023

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

1. W nadchodzącym okresie obchodzimy następujące święta: 4 marca św. Kazimierza Królewicza; 7 marca św. męczennicy Perpetuy i Felicyty; ; 9 marca św. Franciszki Rzymianki;
2. **Z okazji Dnia Kobiet wszystkim Paniom mieszkającym w naszej parafii życzę wiele życzliwości i należnego szacunku od osób , z którymi Panie maja do czynienia, życzę zdrowia. Niech Matka Boża Was prowadzi przez życie byście czyniły ten świat piękniejszym**.
3. Dziękuję Pani Iwonie Duda za przygotowanie wielkopostnej dekoracji ołtarza !
4. Dziękuję Wszystkim, którzy w Środę Popielcową uczestniczyli we mszy świętej na rozpoczęcie wielkiego postu oraz tym , którzy uczestniczyli w nabożeństwie pokutnym i ukorzyli się przed Bogiem leżąc krzyżem przed ołtarzem.
5. **Gorzkie żale należą do tradycyjnych nabożeństw okresu Wielkiego Postu**. Są one rozważaniem męki Pana Jezusa podjętej dla naszego zbawienia. Pomagają nam zbliżyć się do męki i zbawczej śmierci Jezusa. Za udział w tym nabożeństwie można uzyskać odpust zupełny
6. Zachęcam, do udziału w nabożeństwie drogi krzyżowej w każdy piątek o g. 16.20. Za udział w tych modlitwach są związane liczne Boże Łaski,;
7. **1 – go marca przypada Narodowy Dzień Pamięci Żołnierzy Wyk**lętych. Żołnierze Niezłomni stanowią część polskiego martyrologium. Ponad 0siem i pół tysiąca z nich zginęło w walce. Pięć tysięcy skazano na karę śmierci – połowę wyroków wykonano. Ponad 20 000- poniosło śmierć w obozach i więzieniach. Zostali zamordowani jako katolicy. .
8. **Pierwszy czwartek miesiąca przypada 2 marca; pierwszy piątek 3 marca - spowiedź od 16.00 potem droga krzyżowa**.
9. **Św. Kazimierz urodził się 3 października 1458 r. w Krakowie na Wawelu**. Był drugim z kolei spośród sześciu synów Kazimierza Jagiellończyka. Jego matką była Elżbieta, córka cesarza Niemiec, Albrechta II. Pod jej opieką Kazimierz pozostawał do dziewiątego roku życia. W 1467 r. król powołał na pierwszego wychowawcę i nauczyciela swoich synów księdza Jana Długosza, kanonika krakowskiego, który aż do XIX w. był najwybitniejszym historykiem Polski. "Był młodzieńcem szlachetnym, rzadkich zdolności i godnego pamięci rozumu" - zapisał Długosz o Kazimierzu. W 1475 r. do grona nauczycieli synów królewskich dołączył znany humanista, Kallimach (Filip Buonacorsi). Król bowiem chciał, by jego synowie otrzymali wszechstronne wykształcenie. Ochmistrz królewski zaprawiał ich również w sztuce wojennej.

W 1471 r. brat Kazimierza, Władysław, został koronowany na króla czeskiego. W tym samym czasie na Węgrzech wybuchł bunt przeciwko tamtejszemu królowi Marcinowi Korwinowi. Na tron zaproszono Kazimierza. Jego ojciec chętnie przystał na tę propozycję. Kazimierz wyruszył razem z 12 tysiącami wojska, by poprzeć zbuntowanych magnatów. Ci jednak ostatecznie wycofali swe poparcie i Kazimierz wrócił do Polski bez korony węgierskiej. Ten zawód dał mu wiele do myślenia.

Po powrocie do kraju królewicz nie przestał interesować się sprawami publicznymi, wręcz przeciwnie, został prawą ręką ojca, który upatrywał w nim swego następcę i wciągał go powoli do współrządzenia. Podczas dwuletniego pobytu ojca na Litwie Kazimierz jako namiestnik rządził w Koronie. Obowiązki państwowe umiał pogodzić z bogatym życiem duchowym. Wezwany przez ojca w 1483 r. do Wilna, umarł w drodze z powodu trapiącej go gruźlicy. Na wieść o pogorszeniu się zdrowia Kazimierza, król przybył do Grodna. Właśnie tam, "opowiedziawszy dzień śmierci swej tym, którzy mu w niemocy służyli [...], ducha Panu Bogu poleciwszy wypuścił 4 dnia marca R.P. 1484, lat mając 26" - napisał ks. Piotr Skarga. Pochowano go w katedrze wileńskiej, w kaplicy Najświętszej Maryi Panny, która od tej pory stała się miejscem pielgrzymek. W 1518 król Zygmunt I Stary, rodzony brat Kazimierza, wysłał przez prymasa do

Rzymu prośbę o kanonizację królewicza. Leon X na początku 1520 r. wysłał w tej sprawie do Polski swojego legata. Ten, ujęty kultem, jaki tu zastał, sam ułożył ku czci Kazimierza łaciński hymn i napisał jego żywot. Na podstawie zeznań legata Leon X w 1521 r. wydał bullę kanonizacyjną i wręczył ją przebywającemu wówczas w Rzymie biskupowi płockiemu, Erazmowi Ciołkowi. Ten jednak zmarł jeszcze we Włoszech i wszystkie jego dokumenty w 1522 r. zaginęły. Król Zygmunt III wznowił więc starania, uwieńczone nową bullą wydaną przez Klemensa VIII 7 listopada 1602 r. w oparciu o poprzedni dokument Leona X, którego kopia zachowała się w watykańskim archiwum.
Kiedy w 1602 r. z okazji kanonizacji otwarto grób Kazimierza, jego ciało znaleziono nienaruszone mimo bardzo dużej wilgotności grobowca. Przy głowie Kazimierza zachował się tekst hymnu ku czci Maryi Omni die dic Mariæ (Dnia każdego sław Maryję), którego autorstwo przypisuje się św. Bernardowi (+ 1153).
Wydaje się prawdopodobne, że Kazimierz złożył ślub dozgonnej czystości. Miał też odrzucić proponowane mu zaszczytne małżeństwo z córką cesarza niemieckiego, Fryderyka III.
Uroczystości kanonizacyjne odbyły się w 1604 r. w katedrze wileńskiej. W 1636 r. przeniesiono uroczyście relikwie Kazimierza do nowej kaplicy, ufundowanej przez Zygmunta III i Władysława IV. W 1953 r. przeniesiono je z katedry wileńskiej do kościoła świętych Piotra i Pawła. Obecnie czczony jest ponownie w katedrze.

Św. Kazimierz jest jednym z najbardziej popularnych polskich świętych. Jest także głównym patronem Litwy. W diecezji wileńskiej do dziś zachował się zwyczaj, że w dniu św. Kazimierza sprzedaje się obwarzanki, pierniki i palmy; niegdyś sprzedawano także lecznicze zioła (odpustowy jarmark zwany Kaziukami). W 1948 r. w Rzymie powstało Kolegium Litewskie pod wezwaniem św. Kazimierza. W tym samym roku Pius XII ogłosił św. Kazimierza głównym patronem